YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

20 päivänä helmikuuta 1997 *

Asiassa C-166/95 P,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Dimitrios Gouloussis, avustajanaan asianajaja Benoît Cambier, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-12/94, Daffix vastaan komissio, 28.3.1995 antaman tuomion (Kok. H. 1995, s. II-233) kumoamista,

vastapuolena:

Frédéric Daffix, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Bryssel, edustajanaan asianajajat Georges Vandersanden ja Laure Levi, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa Fiduciaire Myson Sàrl, 1 rue Glesener,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. C. Moitinho de Almeida sekä tuomarit L. Sevón, D. A. O. Edward, P. Jann (esittelevä tuomari) ja M. Wathelet,

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 4.7.1996 pidetyssä istunnossa esittämät lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen 19.9.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on yhteisöjen tuomioistuimeen 30.5.1995 jättämällään valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan ja EHTY:n ja Euratomin tuomioistuimen perussääntöjen vastaavien määräysten nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-12/94, Daffix vastaan komissio 28.3.1995 antamaan tuomioon (Kok. H. 1995, s. II-233), jolla kumottiin 18.3.1993 tehty komission päätös, jolla Daffix erotettiin Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 86 artiklan 2 kohdan f alakohdan mukaisena kurinpitoseuraamuksena virastaan vähentämättä tai poistamatta häneltä oikeutta vanhuuseläkkeeseen.

2 Valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi, että komissio kohdisti huhtikuussa 1991 henkilöstösääntöjen 87 artiklan toisen kohdan mukaisen kurinpitomenettelyn Daffixiin, joka oli tiedotuksesta, viestinnästä, kulttuurista ja audiovisuaalisesta alasta vastaavan pääosaston (PO X) B 3 -palkkaluokan virkamies (6 kohta).

3 Daffixia syytettiin siitä, että hän oli laatinut kolme tilausta SA Newscomille, joka on Brysselissä sijaitsevan Berlaymont-rakennuksen kellarikerroksessa sijaitsevien studioiden hoidosta vastaava komission alihankkija, saadakseen tältä käteisellä maksettavina ennakkomaksuina yhteensä 450 000 Belgian frangin (BEF) summan palveluista, jotka väitettiin tilatun Régine Lombaertsilta, toimielimen ulkopuoliselta tuntemattomaksi jääneeltä henkilöltä, ja tosiasiallisesti pitäneen tämän rahasumman. Daffixia syytettiin myös pääosasto X:n toimivaltaisen apulaisosastopäällikön nimikirjoituksen väärentämisestä kahteen kyseisistä tilauksista (tuomion 3, 4, 9, 12 ja 21 kohta).

4 Saatuaan nimittävän viranomaisen kertomuksen sekä kuultuaan useita kertoja Daffixia ja useiden virkamiesten todistajanlausuntoja kurinpitolautakunta katsoi 18.2.1993 antamassaan lausunnossa, että ei ollut näytetty toteen Daffixin väärentäneen tilauksia ja että vaikka sekä Daffixin omien lausuntojen välillä että niiden ja todistajien lausuntojen välillä oli useita ristiriitaisuuksia, oli mahdollista, että kyseinen rahasumma oli todellakin maksettu Daffixin ilmoittamalle palveluiden tarjoajalle. Kurinpitolautakunta katsoi kuitenkin, että koska Daffix ei ollut etukäteen varmistanut tämän palveluiden tarjoajan henkilöllisyyttä eikä varmistunut hänen valtuuksistaan, hän oli törkeästi laiminlyönyt virkavelvollisuuksiaan Euroopan yhteisöjen virkamiehenä. Kurinpitolautakunta suositteli näin ollen nimittävälle viranomaiselle kantajan palkkaluokan alentamista palkkaluokkaan B 5 palkkatasolle 1 (19 kohta).

5 Kuultuaan Daffixia nimittävä viranomainen teki 18.3.1993 päätöksen (jäljempänä riidanalainen päätös), jota se perusteli seuraavasti:

"Daffixin on katsottava väärentäneen sekä kolme Newscom-yhtiölle, joka on komission kulttuuriasioita hoitavan yksikön alihankkija, osoitettua tilausta että käyttäneen kyseisiä tilauksia siten, että Newscom-yhtiö antoi hänelle komission edustajana ja komission lukuun kolmessa erässä kesäkuun ja heinäkuun 1990 aikana merkittävän summan käteisenä.

Daffix myönsi 10.4.1991 häntä kuultaessa laatineensa kolme tilausta, joista yhden hän oli itse allekirjoittanut esimiehensä 'määräämänä', vaikka esimies ei ollut antanut tällaista määräystä.

Daffix kielsi kyseisessä kuulemistilaisuudessa väärentäneensä esimiehensä allekirjoituksen muihin kahteen tilaukseen.

Daffix käytti kolmea tilausta hyväkseen saadakseen edellä mainitun summan käteismaksuna Newscom-yhtiöltä, ilman että hän olisi saanut minkäänlaisia ohjeita sellaiseen menettelyyn.

Daffixin lausunnot yhtäältä Newscom-yhtiöltä saadun rahasumman maksamisesta toimielimen ulkopuoliselle henkilölle ja toisaalta tämän henkilön henkilöllisyydestä olivat toisistaan poikkeavia ja usein niin ristiriitaisia, ettei niitä voida ottaa päätöksen perusteiksi, erityisesti kun otetaan huomioon muut kurinpitomenettelyn aikana kuullut todistajanlausunnot.

On siis perusteltua päätellä Daffixin pitäneen Newscom-yhtiöltä käteisenä saamansa 450 000 BEF:n summan.

Tätä johtopäätöstä tukee myös Daffixin 22.7.1991 pidetyssä kuulemistilaisuudessa antama oma ilmoitus.

Daffix itse myönsi kurinpitolautakunnalle todellakin ilmoittaneensa näin 22.7.1991, vaikka hän myöhemmin kieltäytyi allekirjoittamasta kuulemispöytäkirjaa.

Daffixiin kohdistuneet syytökset koskevat niin vakavaa virkavelvollisuuksien rikkomista, että se vaarantaa ne luottamukselliset suhteet, joiden pitää vallita toimielimen ja sen jokaisen työntekijän välillä ja että tällaisen käyttäytymisen perusteella määrättävän seuraamuksen on oltava ankarampi kuin mitä kurinpitolautakunta on suositellut" (21 kohta).

6 Tämän perusteella komissio päätti erottaa Daffixin virasta vähentämättä tai poistamatta häneltä oikeutta vanhuuseläkkeeseen.

7 Valituksenalaisen tuomion 1—23 kohdasta ilmenevät tarkemmat esillä olevaan asiaan liittyvät seikat.

8 Daffix vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.1.1994 jättämällään kanteella riidanalaisen päätöksen kumoamista.

9 Daffix esitti kanteensa tueksi viisi kanneperustetta. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan määrätty seuraamus oli lainvastainen, toinen kanneperuste koski sitä, että nimittävä viranomainen oli käyttänyt väärin harkintavaltaansa ja tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kolmannen kanneperusteen mukaan puolustautumisoikeuksia oli loukattu, neljännen kanneperusteen mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevaa 7 artiklaa oli rikottu ja viidennen kanneperusteen mukaan riidanalaista päätöstä ei ollut perusteltu (29 kohta).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio

10 Tapaukseen liittyneiden seikkojen vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että viimeinen kanneperuste oli käsiteltävä ensin.

11 Valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aivan aluksi, että kyseinen kanneperuste, joka oli esitetty kantajan vastauksessa, oli otettava tutkittavaksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti yhteisön toimielinten perusteluvelvollisuuden tärkeyttä niiden toimivallan käytössä ja katsoi, että kyseessä oli oikeusjärjestyksen perusteisiin pohjautuva kanneperuste, jonka yhteisöjen tuomioistuimet voivat joka tapauksessa viran puolesta ottaa tutkittavakseen.

12 Muistutettuaan tuomion 32 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asianomaiselle henkilölle vastaista päätöstä koskevan perusteluvelvollisuuden tarkoituksena on yhtäältä antaa hänelle tarpeellinen tieto siitä, onko päätös oikea, ja toisaalta tehdä mahdolliseksi päätöksen laillisuuden valvonta (asia 195/80, Michel v. parlamentti, tuomio 26.11.1981, Kok. 1981, s. 2861, 22 kohta; asia 69/83, Lux v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 21.6.1984, Kok. 1984, s. 2447, 36 kohta ja asia T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego v. komissio, tuomio 20.3.1991, Kok. 1991, s. II-143, 73 kohta), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki tämän jälkeen tuomion 35—46 kohdassa, oliko riidanalainen päätös asianmukaisesti perusteltu.

13 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aluksi tuomion 42 kohdassa, että riidanalaisessa päätöksessä ei mainittu riittävän täsmällisesti niitä tosiseikkoja, joiden katsottiin todistavan Daffixia vastaan ja joiden perusteella nimittävä viranomainen oli päättänyt määrätä seuraamukseksi viraltapanon.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti tuomion 35 kohdassa erityisesti, ettei riidanalaisesta päätöksestä käynyt millään tavoin ilmi, katsoiko nimittävä viranomainen tilausten väärentämistä koskeneen väitteen tulleen näytetyksi toteen.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti tuomion 36 kohdassa myös, että koska Daffix oli kiistänyt väärentäneensä allekirjoituksen tilauksiin ja koska nimittävä viranomainen ei ollut selittänyt syitä, joiden vuoksi se ei ollut ryhtynyt täydellisiin asian selvittämistoimiin saadakseen selville, kuka olisi voinut olla tilausten allekirjoittaja, sen olisi pitänyt perustella nimenomaisesti ja yksityiskohtaisesti päätöstään tältä osin.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 40 kohdassa lisäksi, että nimittävä viranomainen ei olisi saanut kumota Daffixin väitteitä, joiden mukaan hän oli antanut riidanalaisen rahasumman kolmannelle henkilölle, perustelematta nimenomaisesti, miksi Daffixin esittämät todisteet eivät nimittävän viranomaisen mielestä tukeneet hänen väitteitään, erityisesti sen vuoksi, että Daffix oli myöhemmin peruuttanut tunnustuksensa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi, että Daffixin syyksi luettujen seikkojen täsmällinen esittäminen olisi ollut välttämätöntä erityisesti sen vuoksi, että kurinpitolautakunta oli katsonut yhtäältä, ettei ollut näytetty toteen Daffixin väärentäneen tilauksia ja toisaalta, että se ei voinut pitää mahdottomana sitä, että Daffix olisi antanut kyseisen rahasumman Lombaertsille.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lisäksi tuomionsa 46 kohdassa, ettei riidanalaiseen päätökseen sisältynyt mitään perusteluita, joissa olisi täsmennetty riittävän selvästi syyt, joiden vuoksi nimittävä viranomainen oli päättänyt määrätä ankaramman seuraamuksen kuin kurinpitolautakunta oli esittänyt.

18 Näiden toteamusten perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tuomionsa 47 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen perustelut eivät antaneet sille mahdollisuutta valvoa käytännössä päätöksen laillisuutta, samalla kun se totesi tuomion 49 kohdassa, ettei nimittävällä viranomaisella ollut mahdollisuutta korjata päätöksen puutteellisuuksia oikeudenkäynnin aikana, sillä kurinpitomenettelyä koskevissa riidoissa on kunnioitettava puolustautumisoikeuksia. Tämän perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen riittämättömien perustelujen vuoksi.

Valitus

19 Komissio katsoo valituksessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta kumotessaan riidanalaisen päätöksen riittämättömien perustelujen vuoksi. Komissio vetoaa tältä osin kolmeen valitusperusteeseen: ensinnäkin perustelujen puuttumista koskevaan kanneperusteeseen vedottiin vasta kantajan vastauksessa; toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisu oli tältä osin perusteeton; kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kieltäytyi virheellisesti ottamasta perusteluja arvioidessaan huomioon komission oikeudenkäyntimenettelyn aikana esittämät selvitykset.

20 Daffix puolestaan arvioi huomautuksissaan, että valitus on perusteeton.

Ensimmäinen valitusperuste

21 Komissio väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen hyväksyessään perustelujen puuttumista koskevan kanneperusteen, koska Daffix esitti sen ensimmäistä kertaa kantajan vastauksessaan eikä oikeudenkäyntiä edeltäneen menettelyn aikana, ja tämän vuoksi se olisi pitänyt jättää tutkimatta.

22 Komissio kiistää erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomionsa 31 kohdassa esittämät päätelmät, joiden mukaan yhteisöjen tuomioistuimet voivat viran puolesta kaikissa tapauksissa tutkia perusteluiden puuttumista koskevan kanneperusteen. Komissio katsoo näet, että vaikkakin perusteluiden täydellistä puuttumista voidaan pitää sellaisena seikkana, joka haittaa puolustautumisoikeuksia ja toimielinten asianmukaista toimintaa siten, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ja yhteisöjen tuomioistuin eivät voi täyttää tehtäväänsä, tilanne ei ole samanlainen silloin, kun riidanalaiseen päätökseen sisältyy jonkin verran perusteluja.

23 Tältä osin on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilölle vastainen päätös on perusteltava niin, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa päätöksen laillisuutta ja että se, jolle päätös on osoitettu, saa tietää, onko päätös oikea (em. asia Michel v. parlamentti, tuomion 22 kohta).

24 Tämän vuoksi perustelujen puuttuminen tai riittämättömyys, jotka estävät tuomioistuinvalvonnan, ovat oikeusjärjestyksen perusteisiin pohjautuvia perusteita, jotka yhteisöjen tuomioistuimet voivat ja jotka niiden pitää tutkia viran puolesta (asia 18/57, Nold v. korkea viranomainen, tuomio 20.3.1959, Kok. 1959, s. 89 ja asia 185/85, Usinor v. komissio, tuomio 1.7.1986, Kok. 1986, s. 2079, 19 kohta).

25 Koska tällaiset perusteet voidaan siis tutkia missä tahansa oikeudenkäynnin vaiheessa, kantajaa vastaan ei voida vedota siihen, että hän on menettänyt oikeutensa vedota niihin pelkästään sillä perusteella, että hän ei ole esittänyt tällaisia perusteita kanteessaan.

26 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste

27 Komissio väittää toisessa valitusperusteessaan, että riidanalaisen päätöksen perustelujen riittämättömyyttä koskeva ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi on perusteeton.

28 Tältä osin komissio huomauttaa, että riidanalaiseen päätökseen sisältyi sekä nimenomaisia perusteluja että perusteluja, joissa viitattiin tiettyihin asiakirjoihin ja lausumiin. Perustelujen pätevyyttä olisi siis pitänyt arvioida kaikkien näiden seikkojen perusteella.

29 Komissio korostaa erityisesti, että oleellinen perustelu sisältyi komission päätelmään, jonka mukaan Daffix oli pitänyt itsellään 450 000 BEF:n rahasumman. Komissio oli perustellut tämän päätelmän Daffixin lausumien epäyhtenäisyydellä ja ristiriitaisuuksilla, joiden olemassaolo voitiin päätellä kaikista hallinnollisista asiakirjoista, joihin riidanalaisessa päätöksessä viitattiin. Daffixin tunnustus oli lisäksi mainittu perusteluissa, ja se oli yksinkin riittävä peruste toteutetulle toimenpiteelle.

30 Komissio väittää lisäksi esittäneensä syyt, joiden vuoksi se päätti poiketa kurinpitolautakunnan ehdotuksesta: toisin kuin kurinpitolautakunta, nimittävä viranomainen oli katsonut, että oli näytetty toteen Daffixin pitäneen rahat, joten sillä ei enää ollut sellaista luottamusta Daffixiin, joka toimielimellä oli edellytettävä olevan virkamiestään kohtaan.

31 Riidanalainen päätös on komission mukaan samoin riittävästi perusteltu tilausten väärennystä koskevan väitteen osalta. Tämä käy ilmi sekä Daffixin esimiehen allekirjoituksen mahdollisesta jäljittelystä että useista muista komission yksilöimistä seikoista, joita Daffix ei ollut kiistänyt.

32 Tämän vuoksi komissio väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimineen vastoin sekä EY:n perustamissopimuksen 190 artiklaa että henkilöstösääntöjen 25 artiklaa, kun se on edellyttänyt sellaista, mikä ylittää perusteluvelvollisuudella tavoitellun päämäärän, sillä tämän päämäärän mukaan sen, jolle päätös on osoitettu, ja tuomioistuinten on kyettävä tarkistamaan, voivatko langettavina pidetyt seikat olla perusteena määrätylle seuraamukselle.

33 On todettava riidanalaisen päätöksen perustuvan seuraaviin seikkoihin:

— kolmen Newscom-yhtiölle osoitetun tilauksen väärentäminen ja niiden käyttäminen siten, että kyseinen yhtiö antoi Daffixille, joka esiintyi komission nimissä ja lukuun, merkittävän summan eli 450 000 BEF (päätöksen ensimmäinen perustelukappale);

— se seikka, että Daffix oli myöntänyt häntä kuultaessa laatineensa kolme tilausta, joista yhden hän oli allekirjoittanut itse esimiehensä "määräämänä", vaikka esimies ei ollut antanut tällaista määräystä (päätöksen toinen perustelukappale);

— se seikka, että hän käytti näitä kolmea tilausta hyväkseen, ilman että hän olisi saanut minkäänlaisia ohjeita sellaiseen menettelyyn (päätöksen neljäs perustelukappale);

— Daffixin lausumiin sisältyneet ristiriitaisuudet, jotka koskivat sitä, oliko hän todellakin antanut rahasumman toimielimen ulkopuoliselle henkilölle ja sitä, kuka tämä henkilö oli (päätöksen viides perustelukappale);

— se seikka, että Daffix oli myöntänyt todellisuudessa pitäneensä rahasumman, vaikka hän myöhemmin peruutti tunnustuksensa (päätöksen kuudes ja seitsemäs perustelukappale).

34 Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut tuomionsa 42 kohdassa on näin ollen todettava, että riidanalaisessa päätöksessä mainittiin riittävän täsmällisesti valituksen vastapuolen syyksi luetut seikat. Tältä osin on lisättävä, että kyseisellä päätöksellä päätettiin vuonna 1990 aloitettu kurinpitomenettely, jonka yksityiskohdat olivat riittävässä määrin Daffixin tiedossa. Kun otetaan lisäksi huomioon asiaa koskevat asiakirjat ja riidanalaisen päätöksen niihin viittaavat perustelukappaleet, sellaisina kuin ne on toistettu tämän tuomion 33 kohdassa, ei voida tehdä sellaista päätelmää, että kyseisen päätöksen laillisuusvalvonta olisi mahdotonta.

35 Katsoessaan, ettei riidanalaisessa päätöksessä esitetty riittävän täsmällisesti kantajan syyksi luettuja seikkoja ja että perustamissopimuksen 190 artiklaa ja henkilöstösääntöjen 25 artiklaa oli näin ollen rikottu, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten tehnyt oikeudellisen virheen.

36 Riidanalaiseen päätökseen sisältyneen seuraamuksen perustelujen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut tuomionsa 45 kohdassa, että päätös oli kaavamainen, koska siinä ei selitetty millään tavoin erityisiä syitä, joiden perusteella kyseiseen tapaukseen liittyvissä erityisissä olosuhteissa nimittävä viranomainen oli päätynyt viraltapanoseuraamukseen eikä kurinpitolautakunnan ehdotuksen mukaisesti palkkaluokan alentamiseen.

37 Tämän tuomion 33 kohdassa kuvatuista seikoista käy kuitenkin ilmi, että toisin kuin kurinpitolautakunta, nimittävä viranomainen oli vakuuttunut siitä, että Daffix oli pitänyt itsellään riidanalaisen summan, että hän oli väärentänyt tilauksen ja käyttänyt sitä samoin kuin kahta muuta tilausta hyväkseen saadakseen maksun, vaikka hän ei ollut saanut tällaisia ohjeita esimieheltään. Kun kurinpitolautakunta oli katsonut ainoastaan, että Daffix ei ollut varmistanut kolmannen henkilön henkilöllisyyttä eikä varmistunut tämän valtuuksista, mitä oli pidettävä virkavelvollisuuksien törkeänä laiminlyöntinä, nimittävä viranomainen oli pitänyt toteennäytetyksi katsomiaan rikkomisia erittäin törkeänä virkavelvollisuuksien laiminlyöntinä työnantajana olevaa toimielintä kohtaan, ja näin ollen Daffix oli vaarantanut ne

luottamukselliset suhteet, joiden pitää vallita toimielimen ja sen henkilöstön välillä (ks. riidanalaisen päätöksen yhdeksäs perustelukappale). Vaikka päätöksessä ei täsmennetäkään asiaa nimenomaisesti, siitä käy siis riittävällä tavalla selville, että juuri tämän vuoksi nimittävä viranomainen oli poikennut kurinpitolautakunnan lausunnosta.

38 Tässä tilanteessa on tehtävä se päätelmä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan tuomionsa 46 kohdassa, ettei riidanalaiseen päätökseen sisältynyt mitään perusteluita, joissa olisi yksilöity riittävän selvästi syyt, joiden vuoksi nimittävä viranomainen oli päättänyt määrätä ankaramman rangaistuksen kuin kurinpitolautakunta oli esittänyt.

39 Valituksenalainen tuomio on siis kumottava siltä osin kuin siinä yhtäältä kumotaan riidanalainen päätös perustelujen riittämättömyyden vuoksi ja toisaalta velvoitetaan komissio korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ilman että on tarpeen tutkia valituksen tueksi esitettyä kolmatta valitusperustetta.

Asian palauttaminen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi

40 EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan ensimmäisessä kohdassa todetaan seuraavaa: "Jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi, yhteisöjen tuomioistuin julistaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen mitättömäksi. Se voi joko ratkaista asian lopullisesti itse, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi".

41 Tässä tapauksessa yhteisöjen tuomioistuin katsoo, ettei se voi ratkaista asiaa, ja näin ollen asia on palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta tämä antaisi aineellisen ratkaisun tutkittuaan Daffixin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät muut kanneperusteet, jotka on mainittu riidanalaisen tuomion 29 kohdassa.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-12/94, Daffix vastaan komissio, 28 päivänä maaliskuuta 1995 antama tuomio kumotaan siltä osin kuin siinä yhtäältä kumotaan perustelujen riittämättömyyden vuoksi 18 päivänä maaliskuuta 1993 tehty komission päätös, jolla Daffix pantiin viralta, ja toisaalta velvoitetaan komissio korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

2) Asia palautetaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta se antaisi ratkaisun Daffixin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämistä muista kanneperusteista, jotka on mainittu riidanalaisen tuomion 29 kohdassa.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään asian lopullisen ratkaisun yhteydessä.

Moitinho de Almeida Sevón Edward

Jann Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 20 päivänä helmikuuta 1997.

R. Grass

kirjaaja

J. C. Moitinho de Almeida

viidennen jaoston puheenjohtaja